

Второ съобщение

Важи аспекти от живота в добрата земя след завръщането от вавилонски плен

Пасажи от Писанията: 1 Лет. 4:10; 9:1; 16:8-12, 16-18; 29:10-20;
2 Лет. 20:15-22; 36:22-23

- I. **Историята на израилтяните е един пробраз, типизиращ новозаветните вярващи, а следователно и църквата—2 Лет. 36:22-23; 1 Кор. 10:6, 11.**
- II. **Юда беше отведен в плен поради изневярата си; затова тези, които се върнаха от плен, трябваше да бъдат верни на Бога—1 Лет. 9:1; 1 Кор. 4:1-2; 7:25; 2 Тим. 2:13; Откр. 17:14:**
 - A. Бог е верен да изпълни икономиката Си и да ни въведе в нея—Плач. 3:23б.
 - B. Бидейки верният Бог, Той не може да се отрече от Себе Си; Той не може да се отрече, да бъде в разрез със собственото Си същество—2 Тим. 2:13.
 - C. Когато Той се вработва в нас с качеството Си на вярност, Той се превръща в нас и ние ставаме като Него в Неговото качество на вярност—1 Кор. 7:25; 2 Тим. 2:13:
 1. Както Бог не може да се отрече от собственото Си същество, така и ние, които сме конституирани с Него, не можем да се отречем от собственото си същество—вж. Еф. 3:16-17.
 2. По този начин можем и ще станем верни като настойници на Божиите тайни—1 Кор. 4:1-2.
 3. Понеже сме конституирани с верния Бог, трябва да бъдем верни на Него; нашето същество, нашата конституция, не ни оставя друг избор.
 - D. Да бъдем верни, надеждни, означава да изпълняваме настойничеството си, което Бог ни е поверил—стих. 1-2; 7:25; 1 Тим. 1:12.
 - E. Когато Господ дойде да воюва при Армагедон, Той ще бъде Господ на господарите и Цар на царете, а победителите, които ще са с Него, ще бъдат „призвани, избрани и верни“—Откр. 17:14; 19:11-21.
- III. **На всички, които се завърнаха в добрата земя от вавилонския плен, им беше заповядано да познават, да се покоряват и да се покланят на Йехова—1 Лет. 16:8-14:**
 - A. Титлата *Бог* обозначава Божията сила и Неговото взаимоотношение със създанията; титлата *Йехова* обозначава Бога, Който е във взаимоотношение с човека.
 - B. Йехова Бог е не само Могъщият, но Този, Който привлича човека към Себе Си—Бит. 2:4, 8, 15-16, 18-19, 21-22.
 - C. Името *Йехова* означава „Аз съм, Който съм“ и показва, че Йехова е Самосъществуващият и Вечносъществуващият, Който е бил, Който е и Който ще бъде завинаги—Изх. 3:14; Откр. 1:4.
 - D. Йехова е Единственият, Който е—Евр. 11:6:
 1. Тази уникална Личност, Която съществува, е великият „Аз Съм“; глаголет *съм* може да се прилага единствено спрямо Бога, а не спрямо нас.
 2. Бог е вселенският Аз Съм, истинското същество; само Бог е Аз Съм; Само Той съществува.

- Д. Йехова е Божието име за съществуване и изпълнение—Бит. 17:1; 28:3; 35:11; Изх. 3:14; 6:6-8.
- Е. Понеже Йехова съществува вечно и е реалността на глагола *съм*, Той ще изпълни всичко, което е изговорил—Йн. 8:28-29.
- Ж. Днес в Господното възстановяване ние се намираме в етапа на изпълнение; ние преживяваме Бога като Йехова, като великия Аз Съм—Изх. 3:14-16; Йн. 8:24, 28.

IV. Завръщането на израилтяните в добрата земя символизира завръщането на християните от разделенията към почвата на църквата, към почвата на единството—2 Лет. 36:22-23; вж. Втзк. 12:1-32:

- А. Местната почва на църквата е уникалното единство на Тялото Христово, практикувано в местните църкви—Еф. 4:4; 1 Кор. 1:2; 12:27.
- Б. Съгласно божественото откровение на Новия Завет почвата на църквата се състои от три изключително важни елемента:
 1. Първият елемент от конституцията на църковната почва е уникалното единство на вселенското Тяло Христово, което е наречено „единството на Духа“ (Еф. 4:3)—за което Господ се молеше в 17-та глава на Йоан.
 2. Вторият елемент на църковната почва е уникалната почва на местността, в която е установена и съществува местната църква—Откр. 1:11; Деян. 14:23; Тит 1:5.
 3. Третият елемент на църковната почва е реалността на Духа на единството, тоест реалността на Духа, Който е живата реалност на Божествената Троица—1 Йн. 5:6; Йн. 16:13.
- В. Почвата на църквата е вътрешносъществуващо свързана с живота—Пс. 133:1, 3; 36:8-9.

V. На завърналите се в добрата земя израилтяни беше казано да помнят завета, който Бог склучи с Авраам—1 Лет. 16:15-18; Бит. 15:7-21:

- А. Авраам повярва на Бога относно обещанието за семето, но нямаше вяра да повярва на Бога за обещанието на добрата земя—стих. 6-8.
- Б. За да укрепи вярата на Авраам, Бог беше принуден да потвърди обещанието Си към него и затова Той склучи завет с Авраам—стих. 9-21:
 1. Заветът, който Бог склучи с Авраам, беше завет на обещание, което щеше да се изпълни чрез Божията сила в Божията благодат—Йн. 1:14, 17.
 2. Новото завещание е едно продължение на този завет—Гал. 3:17; 4:22-26.
- В. Бог склучи завета Си с Авраам чрез разпънатия и възкръснал Христос—Бит. 15:9; Римл. 6:5-6, 9:
 1. Трите вида заклани животни символизира Христос в Неговата човешка природа, Който беше разпънат за нас, а двете живи птици символизира Христос в Неговата божественост, Който е живият, Възкръсналият—Бит. 15:9; Йн. 11:25; Откр. 1:18.
 2. Телицата беше за примирителен принос, козата беше за принос за грях, а овенът беше за всеизгаряне—Бит. 15:9; Лев. 3:1; 4:28; 5:6; 1:10.
 3. В типологията гургулицата символизира страдащия живот, а младото гълъбче символизира вярващия живот, живота на вярата; това са две от чертите на Господния живот на тази земя—Бит. 15:9.

4. Понеже две е числото на свидетелството, двете живи птици носят свидетелството на Христос, Който живее в нас и за нас—9-ти стих; Йн. 14:19-20; Гал. 2:20.

VI. Като вярващи в Христос, трябва да се молим с молитви, изразяващи Божиата воля и нашето желание за разширяване на нашите лични духовни граници—1 Лет. 29:10-20; 4:10:

- А. Във вселената има три воли: божествената воля, сатанинската воля и човешката воля; Бог иска човешката воля да се присъедини към Неговата и иска човекът да бъде едно с Него, за да Го изразява и да отразява Неговата воля в молитва за Негово благоволение—Мт. 6:10; 7:21:
 1. Истинското значение на молитвата се състои от четири стъпки:
 - а. Бог възнамерява да извърши нещо според волята Си—6:10.
 - б. Той ни разкрива волята Си чрез Духа, за да знаем Неговата воля.
 - в. Ние Му връщаме и отразяваме Неговата воля чрез молитва—Йн. 15:7.
 - г. Бог осъществява работата Си според волята Си—Откр. 4:11.
 2. Само молитвите, започнати от Бога и отразяващи започнатите от Него неща, имат духовна стойност; трябва да се научим да се молим с такъв вид молитви—Еф. 6:18; 1 Йн. 5:14-16а.
- Б. Явис призова Бога да разшири границите му; разширяването на границите на добрата земя в неговата молитва символизира разширяването на пределите на придобиването на Христос и на наслаждението на Христос, Който е реалността на добрата земя—1 Лет. 4:10; вж. Фил. 3:8-14.

VII. От 2 Летописи 20:15-22 можем да се научим да участваме в духовната война, като славим Господа:

- А. Във 2 Летописи 20:15 Йехова каза на цар Йосафат: „Не се бойте и не се плашете от това голямо множество, защото боят не е ваш, а Божи“, а в стих 17а: „Няма вие да се биете в този бой“:
 1. Мнозина от служителите прославиха Йехова, Израилевия Бог с много силен глас—19-ти стих.
 2. Когато започнаха да пеят и да славят, Йехова постави засади срещу враговете и те бяха поразени—22-ри стих.
- Б. Хвалението е най-висшата работа на Божиите деца—Пс. 119:164; Евр. 13:15:
 1. Най-висшето изражение на духовния живот на светията е неговото хваление към Бога—Пс. 146:2; Евр. 13:15; Откр. 5:9-13; 19:1-6:
 - а. Християнският живот се издига чрез хваление—Деян. 16:19-34.
 - б. Хвалението означава да се издигнем над всичко, за да се докоснем до Господа—Откр. 14:1-3; 15:2-4.
 2. Духовната победа не зависи от воюване, а от хваление—2 Лет. 20:20-22.
- В. В църковния живот и в личния си живот трябва да принасяме завършена хвала на Бога—Пс. 22:22б; Евр. 2:12б.
- Г. Чрез Христос, Когото сме преживели и на Когото сме се насладили, трябва постоянно да принасяме жертва на хвала на Бога—13:15.
- Д. „Ще Те възхвалявам, Господи, Боже мой, от все сърце / и ще прославям името Ти до века“—Пс. 86:12.